

ת"פ 42647/07/16 - מדינת ישראל נגד אברהם אגזי - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

23 ינואר 2018

ת"פ 42647-07-16 מדינת ישראל נ' אגזי

בפני כב' סגנית הנשיאה השופטת נגה שמואלי-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אבי דהן - נוכח

נגד

אברהם אגזי - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד דרור שלום - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום (מתוקן) כדלקמן:

ביום 24.07.2016, בסמוך לשעה 11:00, הגיע הנאשם לדירה המשותפת לו ולמתלוננת (להלן: "הדירה"), החל לקלל את המתלוננת ובתגובה לכך נכנסה המתלוננת לחדר הילדים. בהמשך לכך, נכנס הנאשם לחדר הילדים בעקבות המתלוננת ועקר חלקית את דלתות הארון בחדר הילדים.

בסמוך למתואר, לקחה המתלוננת את מפתחות הרכב והטמינה אותם בחזה, ובתגובה אמר לה הנאשם כי היא לא הולכת לשום מקום. עוד ובהמשך, לקח הנאשם לק ששייך למתלוננת.

בהמשך, הודיעה המתלוננת לנאשם כי היא הולכת ופתחה את דלת הדירה, ובתגובה תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בשערות ראשה, אחז בגרונה, חנק אותה והכניסה בכוח לדירה.

בסמוך למתואר, אמרה המתלוננת לילדיה ששהו אותה עת בבית שייכנסו לחדרם, ובתגובה לכך תקף הנאשם את המתלוננת פעם נוספת בכך שאחז בשערות ראשה, חנק אותה באמצעות ידו והכניס אצבעות לתוך פיה, תוך שהמתלוננת צורחת עקב מצוקתה.

עוד נטען, כי ביום 22.07.2016, בדירה, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה: "הגעתי למסקנה שאני יכול לרצוח אותך". בהמשך לכך, שבר הנאשם מראה בדירה.

2. הנאשם הודה במסכת העובדתית שתוארה לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירה של **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; **ותקיפה סתם של בת זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

3. הצדדים לא הגיעו להסדר בעניין העונש, אך הוסכם כי עובר לגזירת הדין יופנה הנאשם לשירות המבחן.

4. בעניינו של הנאשם התקבלו 4 תסקירים מאת שירות המבחן, ובסופם המלצה להורות על ענישה בדמות צו

עמוד 1

של"צ וצו מבחן. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

5. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות, אשר התקבלה ביום 15.01.2018, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. בא כוח המאשימה פירט את מעשיו של הנאשם ועמד על הנסיבות המחמירות שנלוו אליהם. בהמשך, הלה עתר לקבוע מתחם עונש כולל שצריך לנוע בין 6 חודשים שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשים מאסר בפועל. וכך, מבלי להתעלם מהתסקיר הסופי שהוגש בעניינו, עתר התובע להשית על הנאשם עונש ברף הבינוני-נמוך של המתחם, לצד מאסרים מותנים, התחייבות, קנס ופיצוי למתלוננת.

7. מנגד, בא כוח הנאשם לא חלק (באופן מפורש) על המתחמים שנטענו על ידי המאשימה, אך טען כי במקרה הנדון יש לסטות מהם לקולא כאשר את עיקר יהבו בעניין זה, מיקד הסנגור, בין היתר, בהליך השיקומי שעובר הנאשם; נסיבות חייו המורכבות; התקופה הארוכה שבה בה במעצר; עבודתו הקבועה (נ/1). לאור כל אלה, ובסיכומם של דברים, עתר הסנגור לאמץ את המלצות התסקיר.

8. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הביע מורת רוח בנוגע להתרשמויות הנוגעות אליו שנמסרו מהגורמים הטיפולים במרכז "דולב"; הביע צער על מעשיו. כמו כן, הלה הפנה לחובות הכספיים בהם הוא נתון ולהליך הטיפולי שהוא עובר וטען כי הוא רוצה "להתקדם בחיים".

דין והכרעה

9. ראשית חוכמה, אציין כי לאחר שנתתי דעתי ל"מבחן הקשר הדוק" ויתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (להלן: "**עניין ג'אבר**"); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (להלן: "**עניין דלאל**"); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)) - מצאתי כי, קיים בין מכלול מעשיו של הנאשם "קשר הדוק", ומכאן שיש לראות בהם כ"אירוע" אחד. דברים אלה אמורים בשים לב לעובדה שעיקר העבירות בוצעו על רקע של אותה מערכת יחסים קלוקלת שבין הנאשם למתלוננת, כך שלמעשה נדמה כי בפנינו מסכת עבריינית אחת של עבירות אלימות בתוך התא הזוגי, אשר נפרסה על פני פרק זמן של ימים בודדים.

10. בהינתן אלו, לאור כך שעסקינן במעשי אלימות שכוונו כלפי אותה המתלוננת, במסגרת מערכת יחסים אחת, ושנפרסו על פני פרק זמן של מספר ימים, מצאתי כאמור כי מתקיים ביניהם קשר הדוק וכי ראיה בכל אחד מהם כאירוע נפרד שעומד בפני עצמו תהא מלאכותית במידה רבה (ראו והשוו בעניין זה פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתפ"ח (מחוזי באר שבע) 7848-04-10 **מדינת ישראל נ' קרלוס דלמר**, (28.07.2015), שם אמנם לצד עבירות אלימות דובר גם בעבירות מין שבוצעו בתוך המשפחה, אך הרציונל העומד מאחורי הדברים בסוגיה הנדונה כאן, יפה גם לעניינו). אשר על כן, בית המשפט יקבע מתחם עונש כולל אחד בגין מכלול המעשים שבהם הורשע הנאשם.

11. ויודגש, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל מעשה

יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

12. לאור האמור, ובהתאם למתווה גזירת הדין שאומץ בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל: ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013)), אקבע תחילה את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה שמא יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולא מהמתחם שייקבע.

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

13. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

14. **הערך החברתי המוגן** שנפגע כתוצאה מ**מעשה התקיפה**, הינו שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני זוג, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים (דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 **יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל**, (19.04.2012)).

15. באשר לעבירת **ההיזק לרכוש במזיד**, הערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו הינו זכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו, וזאת גם אם מדובר בקניין המצוי בבעלות משותפת.

16. בעצם ביצוע עבירת **האיומים**, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)). בדומה לעבירות התקיפה, גם חומרתה של עבירה זו מקבלת משנה תוקף מקום בו היא מופנית כלפי בת זוג (ראו והשוו: כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 6577/09 **ניר צמח נ' מדינת ישראל**, (20.08.2009)).

17. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות השונות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם וטיבם של מעשי ההיזק והאיומים שהושמעו מפיו, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** הינה ממשית.

18. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, שקלתי את אופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם נגד המתלוננת. כידוע העבירה של תקיפת בת זוג יכולה לחול על מגוון רחב מעשי תקיפה, החל מאגרוף לכיוון הפנים, עובר בבעיטה לכיוון אחת הגפיים, וכלה בדחיפה או במשיכה ביד. במנעד החומרה של המעשים, דומני כי מעשהו של הנאשם, אשר כזכור אחז בשערות ראשה של המתלוננת, אחז בגרונה, חנק אותה והכניס אותה בכוח לדירה ובהמשך תקף אותה שוב בעודו אחז בשערות ראשה, חונק אותה באמצעות ידיו תוך שמכניס אצבעות לפיה, בעודה צורחת עקב מצוקתה, וכל זאת כשבאחת הפעמים ילדיה הקטנים שהו בבית - מצוי ברף הבינוני- גבוה. דברים דומים אף צריכים להיאמר בכל הנוגע לדברי האיום שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת שהתאפיינו באיום בפגיעה קונקרטית בחייה של המתלוננת. לצד אלה, שקלתי את אופיים של מעשי ההיזק לרכוש שאינם מצויים ברף חומרה גבוה. עוד ובהמשך לדברים האחרונים, בית המשפט שוקל את העובדה כי למתלוננת לא נגרם נזק פיזי ממש, אולם אין להתעלם מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם

מה שכמובן היה עלול לגרום לה לחבלות ואף יותר מכך, וכבר היו דברים מעולם. זאת ועוד, לא ניתן להתעלם מכך שיש במעשיו של הנאשם ממד של השפלה ובנקל ניתן לשער שהנאשם אף גרם למתלוננת תחושות של בושה ועוגמת נפש.

19. בנוסף, בית המשפט שוקל לקולא את העובדה שנדמה כי מעשיו של הנאשם נעשו מתוך התפרצויות כעס ספונטניות ומבלי שנלווה להם תכנון מוקדם משמעותי. אם כי, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות כנגד בני זוג בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן. מה גם, שמ"מבט על" על האירוע בכללותו, מצטיירת תמונה מטרידה שבה נשקפת התנהגות כפייתית, רוויית קנאה ורכושנית מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת, אשר גם ביצע את העבירות מבלי שקדמו לכך כל קנטור או התגרות מצדה של האחרונה.

20. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, ייאמר תחילה כי הנאשם הורשע בשילוב של מגוון עבירות שונות. על כן, ומטבע הדברים, יקשה על בית המשפט למצוא פסיקה שבה נדונו מקרים דומים לזה שבפניי, ככל שהדבר נוגע לשילוב העבירות והמעשים. משכך, הפסיקה שתוצג לעיל תוכל ללמד אודות מדיניות הענישה הראויה בתיק הנדון על דרך ההיקש בלבד.

21. וכך, מקום בו מדובר בנאשמים אשר הורשעו בעבירת איומים, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הוא מאסר מותנה, גם במקרים שבהם מושא האיום היו בני משפחה, וראו בעניין זה: רע"פ 3364/14 באסם מנצור נ' מדינת ישראל, (09.06.2014); עפ"ג (מרכז) 63725-06-16 סמיון שלומוב נ' מדינת ישראל, (06.11.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 47276-11-15 מדינת ישראל נ' ציון ווקנין, (07.06.2016); ת"פ (שלום ראשון לציון) 23876-04-15 מדינת ישראל נ' גבריאל יוסופוב, (14.07.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 46495-04-16 מדינת ישראל נ' יוסף ביטון, (04.07.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 11834-11-14 מדינת ישראל נ' מיקו מרלי, (03.07.2016); ת"פ (שלום קריות) 15835-03-16 מדינת ישראל נ' ג'מאל שרקאוי, (22.06.2016); ות"פ (שלום רמלה) 23607-05-15 מדינת ישראל נ' פלוני, (10.05.2016).

22. והדברים נכונים גם מקום בו דובר בנאשמים שלצד עבירת האיומים הורשעו גם בעבירה של היזק לרכוש, וראו בעניין זה: ע"פ (מחוזי חיפה) 42146-02-15 יעקב בכר נ' מדינת ישראל, (06.05.2015); ת"פ (שלום חיפה) 7990-10-16 מדינת ישראל נ' סער מור, (07.05.2017); ת"פ (שלום אשדוד) 36801-03-15 מדינת ישראל נ' פלוני, (27.04.2015); ת"פ (שלום רחובות) 1068-08-14 מדינת ישראל נ' יוסף כהן, (03.12.2014); ות"פ (שלום רמלה) 34966-02-13 מדינת ישראל נ' שמעון מהרט, (25.03.2014).

23. כאשר דובר בעבירה של תקיפה סתם של בת זוג, נקבעו בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירה זו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הועמד על מאסר מותנה או לכל היותר על מאסר קצר, שניתן לרצותו בעבודות שירות. וראו בעניין זה: רע"פ 303/16 פלוני נ' מדינת ישראל, (13.01.2016); עפ"ג (מחוזי ירושלים) 32022-03-16 פלוני נ' מדינת ישראל, (25.08.2016); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 14681-03-13 מדינת ישראל נ' פלוני, (06.03.2016); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 25832-11-13 מדינת ישראל נ' חיים ברוך, (02.12.2015); ת"פ (שלום רמלה) 25374-04-13 מדינת ישראל נ' מאור ורולקר, (27.10.2015); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 34374-10-13 מדינת ישראל נ' פלוני, (11.03.2015); ת"פ (שלום רמלה) 27542-01-13 מדינת ישראל נ' פלוני, (15.07.2014).

24. בסקירת הפסיקה שלעיל הפניתי למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, כאשר ברי כי העונשים שהושתו

בגדרם או מחוצה להם, הושפעו ממאפייניו האישיים של כל נאשם ונאשם, כמו קיומו או היעדרו של עבר פלילי; קבלת אחריות והכאה על חטא; השתתפות בהליכים טיפוליים; ועוד.

25. כאן גם ייאמר כי נתתי דעתי לפסיקה שאליה הפנו באי כוח הצדדים, אולם כמובן שהעיון בה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים שנדונו שם לבין המקרה שבפניי. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית, ואין לגזור את דינם של הנאשמים על סמך הכותרות של העבירות שבהן הם הורשעו, אלא שומה על בית המשפט לבחון את הדברים לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). עוד יש לזכור, כי השיקול שעניינו "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

26. לאור כל האמור לעיל, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, הריני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם - ינוע בין 6 ל- 12 חודשים מאסר.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

27. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

28. בעניין זה, נתתי דעתי לעובדה כי זו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק, אם כי כאן ייאמר, כי חרף קביעתי לפיה מכלול מעשיו של הנאשם מהווה אירוע אחד, הרי שעדיין, את העבירות הוא ביצע בשתי הזדמנויות שונות, כך שלא ניתן לומר כי הוא מעד אך באופן חד פעמי. לצד אלה, נתתי דעתי לנזק שעלול להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר. עוד ולקולא, נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם קיבל אחריות על מעשיו והודה במיוחס לו, מה שהביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ואף חשוב מכך - ייתר את הצורך בהעדתה של המתלוננת בתיק. בנוסף, אף לא התעלמתי מנסיבות חייו של הנאשם, כפי שאלה פורטו בתסקירי שירות המבחן ובטיעוני ההגנה לעונש ובכלל זה מצבו הכלכלי; יציבותו התעסוקתית (נ'1); וכן נתתי דעתי לעובדה שהלה היה עצור במשך תקופה שאיננה קצרה מאחורי סורג ובריש ובמשך תקופה ארוכה נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם כפי הערכת שירות המבחן, כך גם לדעתי היה במעצרו זה כדי להרתיעו מביצוע עבירות נוספות, ואף ניתן לשקול את הדברים בגדרי סעיף 40יא(3) לחוק העונשין.

29. זאת ועוד, בית המשפט מוצא להעניק משקל לעמדתה של המתלוננת - כפי שזו הובאה בפרוטוקול הדיון - אשר ניתקה את יחסיה הזוגיים עם הנאשם, ומסרה כי אינה חוששת מפניו. ברי כי האינטרס של המתלוננת אינו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא-היא הקורבן העיקרי של העבירות (והשוו לדבריו של כב' השופט א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל, (17.06.2012) ולדעת הרוב בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 פלוראה נ' מדינת ישראל, (07.12.2011)).

30. אכן, לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן, יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן

היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוט, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה(4) 318, 313 (1981); בע"פ 1472/15 שי שעשוע נ' מדינת ישראל, (17.05.2015); בע"פ 7389/13 נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל, (17.12.2013); בע"פ 5212/13 שמעון נ' מדינת ישראל, (29.08.2013)).

31. לגופו של עניין, אציין בזהירות הנדרשת כי ההמלצה הסופית של השירות אינה הולמת את התרשמותו כפי שזו הובאה במכלול התסקירים שהוגשו לבית המשפט. כאן גם יוער, כי שלושת תסקירי הקודמים של הנאשם אינם נושאים אופי חיובי וזאת בלשון המעטה. כך, בתסקירו מיום 05.04.2017, התרשם השירות כי מן הנאשם נשקף סיכון גבוה לביצוע עבירות דומות בדרגת חומרה גבוהה וכי הנאשם מתקשה בהתמודדות עם גבולות ברורים. עוד מציין השירות, כי הלה לוקח אחריות חלקית על מעשיו; תוך ששולל אלימות מצדו כלפי המתלוננת, עם זאת מביע בוושה על התנהגותו כלפיה. בסופו של תסקיר מביע השירות התלבטות בנוגע להמלצתו שכן, מצד אחד, הנאשם מצוי במקום ראשוני מבחינת יכולתו להתבוננות פנימית בקשייו ומתקשה להגיע לפגישות הטיפוליות ולשמור על רצף טיפולי ומצד שני, משתף פעולה ומשתף בקשייו. וכך, בתסקירו השני מיום 22.06.2017, מציין השירות כי הנאשם אשר נחשף לאמור בתסקירו הראשון התרעם על הערכת הסיכון בעניינו תוך שהתקשה לערוך התבוננות פנימית עקב התעסקותו בהערכת הסיכון שהייתה לא לרוחו. בפגישה נוספת שנערכה עמו החל הנאשם לערוך התבוננות ראשונית באשר לדפוסי התמודדותו וקשייו וביטא מוטיבציה להשתלב במרכז לאלימות במשפחה. וכך, בתסקירו מיום 24.10.2017, מציין השירות כי הנאשם הגיע באיחור לשני מפגשים במרכז לאלימות במשפחה תוך שתלה זאת באמתלות חיצוניות שונות והתקשה להכיר בדפוס התנהגותו החוזר. עוד מציין השירות כי מבחינה טיפולית הנאשם מצוי בשלב ראשוני ועדיין לא התייצב מבחינה טיפולית.

32. אכן, בית המשפט אינו שם עצמו בנעליו של שירות המבחן, אולם לא נהיר כיצד שירות המבחן בא בהמלצתו העונשית חרף התרשמויותיו קודמות אלה. בהינתן האמור, וחרף המלצתו הסופית של שירות המבחן, הרי שעיון בגופם של מכלול התסקירים אף הביא לחיזוק מסקנתי לפיה, אין מקום במקרה זה להשית על הנאשם העונשים שהומלצו על ידי שירות המבחן.

33. לצד האמור, בית המשפט יעניק במקרה הנדון משקל לשיקול השיקום ואתחשב בכך שהנאשם משולב במרכז "דולב" למניעת אלימות במשפחה מזה כמה חודשים, תוך שגורמי הטיפול התרשמו כי הוא בתחילתו של תהליך התבוננות פנימית באשר לדפוסי התמודדותו וקשייו. עוד ובנוסף לאלה, לא אתעלם מכך כי שירות המבחן התרשם כי היה בהליכים המשפטיים כדי להרתיע את הנאשם, וכי לאחרון יש מוטיבציה לשקם את חייו במישור האישי והתעסוקתי.

34. אמנם מכלול הנתונים שפורטו לזכותו של הנאשם יכולים וצריכים להישקל לקולא בעת גזירת עונשו אולם, אין בהם כשלעצמם כדי להביא לסטייה ממתחם הענישה אשר נקבע על ידי לעיל. דברים דומים צריכים להיאמר גם בנוגע לשיקול השיקום, וזאת אף אם אקבל את טענת הנאשם, לפיה הוא מעוניין להמשיך בהליך הטיפול. התפכחותו של הנאשם בשלב זה הינה מבורכת וראויה, ואכן יש בהליך הטיפול בו החל כדי לטעת תקווה בלב כולנו כי ידע בעתיד שלא לפעול באלימות אולם יושם אל לב כי מדובר בניצני שינוי בלבד. על הנאשם להמשיך בהליך הטיפול בעקביות מתוך רצון אמיתי לשינוי. כאן גם יש להוסיף, כי שיקול השיקום אינו השיקול היחיד

בענישה ואף איננו השיקול המוביל, כאשר במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין בחר המחוקק לבכר את שיקול ההלימה דווקא.

35. מכל הנאמר לעיל ובאיזון הראוי בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה, ובשים לב לחומרת מעשיו של הנאשם, מצד אחד; ולניצניו של השיקום, מצד שני, הרי שמצאתי להשית על הנאשם עונש המצוי בתחתית המתחם אשר נקבע על ידי. שהרי כידוע, לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שהנאשם השתקם או ישתקם בעתיד תביא מניה וביה לסטייה ממתחם העונש ההולם וממילא לא להימנעות מהשתת רכיב של מאסר בפועל (ראו והשוו רע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016); וע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015)).

36. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 6 חודשים מאסר, שירוצו בעבודות שירות בניכוי ימי המעצר.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 15.01.2018, הנאשם יחל בריצוי עבודות השירות ביום 12.03.2018 או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה. העבודות תבוצענה במתנ"ס חרצית, בשדרות הפרחים 18 באשדוד בימים א'-ה' בין השעות 08:30 - 16:00 והכול אלא אם הממונה יקבע אחרת.

על הנאשם להתייב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 9 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירות אלימות מסוג עוון, או על אחת מהעבירות הבאות: אימים, היזק לרכוש במזיד.

ד. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הוסברה לנאשם חשיבות העמידה בתנאי צו המבחן, וההשלכות שעלולות להיות לאי שיתוף פעולה עם שירות המבחן.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ה. פיצוי בסך 1,500 ₪ למתלוננת, ע"ת/1.

הפיצוי ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 12/10/18.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ו. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 12/3/19.

ז. הנאשם יחתום על התחייבות על סך 7,500 ₪ להימנע מביצוע כל אחת מהעבירות הבאות: עבירת אלימות, איומים, היזק לרכוש במזיד וזאת במשך 3 שנים מהיום. לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

המזכירות תשיב לנאשם הכספים שהופקדו על ידו בקופת בית המשפט במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה וזאת ככל שלא קיים עיקול על כספים אלה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ז' שבט תשע"ח, 23 ינואר 2018, במעמד הצדדים.

ב"כ הנאשם:

הנאשם עותר לדחיית ביצוע עבודות השירות בחודשיים ימים שכן הוא עובד. נבקש כי בקשתו תועבר לידיעת הממונה.

החלטה

שימת לב הממונה לכך שהנאשם מבקש להתחיל בביצוע העבודות ביום 12/5/18.

על הממונה להודיע לביהמ"ש אם ניתן להיעתר לבקשת הנאשם וזאת תוך 7 ימים.

**ניתנה והודעה היום ז' שבט תשע"ח,
23/01/2018 במעמד הנוכחים.
נגה שמואלי - מאיר, שופטת
סגנית נשיאה**